

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål til prøvelse af Kommissionens afgørelse C(2020) 8969 final af 17. december 2020, om afslag på sagsøgerens anmodning om dels, at det fastslås, at Veolia Environnement S.A. har tilsidesat artikel 7, stk. 1, i forordning (EF) nr. 139/2004⁽¹⁾ ved at erhverve en andel på 29,9 % af Suez kapital uden forinden at indhente en godkendelse fra Kommissionen, dels, at der træffes foreløbige foranstaltninger over for dette selskab i henhold til samme forordnings artikel 8, stk. 5, litra a), anført to anbringender.

1. Første anbringende om en manglende begrundelse i henhold til artikel 296 TEUF. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har overholdt kravene i artikel 296 TEUF, idet denne institution har vedtaget en afgørelse, hvis ræsonnement hverken gør det muligt for sagsøgeren eller for Retten at forstå de grunde, der har foranlediget Kommissionen til at fastslå, at den automatiske dispensation, der er fastsat i EF-fusionsforordningens artikel 7, stk. 2, fandt anvendelse. Sagsøgeren har ligeledes kritiseret, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en selvmodsigende begrundelse hvad angår anvendeligheden af EF-fusionsforordningens artikel 7, stk. 1, i forbindelse med en erhvervelse af en andel på 29,9 % af sagsøgerens kapital. Endelig er det sagsøgerens opfattelse, at den anfægtede afgørelse uden tilstrækkelig begrundelse fraviger fast praksis fra Unionens retsinstanser om en streng fortolkning af undtagelser i forbindelse med den opsættende virkning, der er fastsat i EF-fusionsforordningens artikel 7, stk. 2.
2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af EF-fusionsforordningens artikel 7, stk. 2. Det er i denne henseende sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen har tilsidesat denne bestemmelse, idet den for det første har fastslået, at den undtagelse, der er indeholdt i denne bestemmelse skal finde anvendelse på af alle de af Veolia påtænkte transaktioner som én og samme fusion, selv om denne undtagelse åbenbart var uden genstand og dermed ikke fandt anvendelse på denne transaktion, og for det andet, at alle de retlige transaktioner, der udgør én og samme fusion, skal henhøre under den samme retlige ordning i henhold til denne artikel. Sagsøgeren er ligeledes af den opfattelse, at Kommissionens anvendelse af den undtagelse, som er fastsat i denne bestemmelse, på en privat erhvervelse af værdipapirer, der foretages hos én og samme sælger, udgør en yderligere tilsidesættelse af denne bestemmelse. Endelig har sagsøgeren foreholdt Kommissionen, at den finder, at Veolia havde opfyldt den forpligtelse, der vedrører omgående anmeldelse af fusionen.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

Sag anlagt den 25. februar 2021 — QI mod Kommissionen

(Sag T-122/21)

(2021/C 138/67)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: QI (ved advokat N. de Montigny)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgerens endelige bedømmelsesrapporter for 2018 og 2019 annulleres.
- Afgørelsen om afvisning af klagen af 16. november 2020 annulleres om fornødent.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om manglende overholdelse af de almindelige gennemførelsesbestemmelser, som finder anvendelse. Hvad angår bedømmelsesrapporten for 2018 har sagsøgeren gjort gældende, at der i appelleddet blev foretaget en ulovlig prøvelse af, om sagsøgerens indsats havde været tilfredsstillende. Hvad angår bedømmelsesrapporten for 2019 har sagsøgeren kritiseret appelbedømmerens indgriben på et tidligt tidspunkt. Hvad endelig angår begge rapporter har sagsøgeren påberåbt sig en fejl ved fortolkningen og anvendelsen på sagsøgerens situation af artikel 2, stk. 3, litra a), i de almindelige gennemførelsesbestemmelser og af artikel 4 i disse samme bestemmelser.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af pligten til uvildighed og neutralitet, tilsidesættelse af pligten til at yde bistand og pligten til at følge god forvaltningsskik, tilsidesættelse af artikel 21a i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, og om procedurefordrejning eller -misbrug.
3. Tredje anbringende om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn, om indholdsmæssige unøjagtigheder vedrørende de faktiske omstændigheder, om urigtige beskyldninger uden sammenhæng med de objektive faktiske omstændigheder og om tilsidesættelse af begrebet loyalitetspligt.

Sag anlagt den 25. februar 2021 — Mariani m.fl. mod Parlamentet

(Sag T-124/21)

(2021/C 138/68)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Thierry Mariani (Paris, Frankrig) og 22 andre sagsøgere (ved advokat F. Wagner)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgernes påstande

- Artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2020/2223 af 23. december 2020 om ændring af forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013, for så vidt angår samarbejdet med Den Europæiske Anklagemyndighed og effektiviteten af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svigs undersøgelser (EUT 2020, L 437, s. 49), herunder navnlig artikel 3, stk. 11, artikel 4, stk. 2, litra a) og b), artikel 5, litra a), stk. 1, artikel 7, litra b), stk. 3a [og] artikel 9a, stk. 1-4, som ændret og tilføjet ved denne forordning, annulleres.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat et enkelt anbringende vedrørende tilsidesættelse af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), den europæiske menneskerettighedskonvention, de i retspraksis anerkendte almindelige principper, protokollen vedrørende medlemmernes privilegier og immuniteter, Europa-Parlamentets forretningsorden og statuten for medlemmerne.